

РЕШЕНИЕ

№ 4920

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 17.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **497** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК).
Производството е образувано във връзка с Решение № 15990 от 30.12.2020 г., постановено от Върховен административен съд по административно дело № 7986/2020 г., с което е отменено Решение № 1115/19.02.2020 г. на АССГ, постановено по административно дело № 10204/2016 г. С последното е отхвърлена жалбата на [фирма] - Л., ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], представлявано от Д. Н. Х., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 5, офис 7 срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-29002915010005-091-001/17.06.2016 г., издаден от органи по приходите, в частта потвърдена с Решение № 1583/12.09.2016 г., издадено от Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика", Централно управление на Национална агенция по приходите, [населено място] /Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП, [населено място]/, относно определени задължения по ЗДДС в размер на 3 920.28 лв. и лихви за забава в размер на 255.17 лв. за данъчен период м. Декември 2009 г., както и в частта на извършеното намаление на декларираната данъчна печалба по ЗКПО за данъчен период м. Декември 2009 г.

В жалбата са изложени оплаквания за незаконосъобразност, немотивираност и необоснованост на оспорения ревизионен акт. Подробни съображения в тази насока, са изложени в депозираната жалба. Счита се, че събраните по време на ревизионното

производство доказателства следва да бъдат преценени в тяхната съвкупност, което не е сторено от ревизиращия екип. Позовава се на практиката на ВАС.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адв. Н., която моли жалбата да бъде уважена по изложените в нея съображения. Претендира сторените по делото разноски.

Ответният административен орган – Директор на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП-С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт Г., излага становище за неоснователност и недоказаност на жалбата, моли съда да я остави без уважение, като остави в сила оспорения ревизионен акт, и да присъди в полза на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП - С. следващото му юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор М., която излага становище за неоснователност на депозираната жалба и моли съда да я отхвърли, като потвърди издадения РА.

Административен съд-София град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Решението на Директор на Дирекция ОДОП, ЦУ при НАП е връчено по електронен път на 19.09.2016 г. /л.28/. Жалбата е подадена чрез административния орган с вх. № 53-04-729 на 03.10.2016 г., от надлежно лице и при наличието на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима.

От фактическа страна, съдът приема за установено:

С РА № Р-29002915001171-091-001/03.09.2015 г., издаден от органи по приходите на жалбоподателя са установени задължения по ЗДДС, вследствие на непризнато право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 134 269.66 лв., ведно с начислени лихви за забава в размер на 58 674.77 лв. за данъчни периоди – м. Декември 2009 г. и от м. Октомври 2010 г. до м. Декември 2010 г., както и е извършено намаление на декларираната данъчна загуба за данъчни периоди 2009 г. и 2010 г. относно установените задължения за корпоративен данък по ЗКПО (П.1).

Посоченият РА е отменен с Решение № 1770/23.11.2015 г. на Директор на Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП [населено място] и са дадени задължителни указания за извършване на нова ревизия (л.187-193, адм. Дело № 10204/2016 г.).

В съответствие с горесцитираното решение, със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-29002915010005-020-001/07.12.2015 г., издадена от Ю. И. В., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ към отдел „Контрол“, при ТД на НАП ГДО е възложена ревизия на [фирма] - Л., ЕИК:[ЕИК] за определяне на задълженията за корпоративен данък за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2010 г., за данък върху

добавената стойност за периода от 01.12.2009 г. до 31.12.2009 г. и данък върху добавената стойност за периода от 01.10.2010 г. до 31.12.2010 г. ЗВР е връчена на ревизираното дружество по електронен път на 16.12.2015 г. със срок на извършване три месеца от връчване на заповедта за възлагане на ревизия.

Заповедта за възлагане на ревизия е изменена със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ № Р-29002915010005-020-002/14.03.2016 г., като е определен срок за извършване на ревизията до 16.05.2016 г. (л.30, адм. Дело № 10204/2016 г.)

Ревизионният доклад /РД/ по извършената ревизия с № Р-29002915010005-001/30.05.2016 г. е изготвен на 30.05.2016 г. и е връчен на ревизираното лице на 31.05.2016 г. /л.32-42/. От страна на ревизираното лице в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е депозирано възражение срещу РД.

Ревизионният акт, предмет на настоящото производство, с № Р-29002915010005-091-001/17.06.2016 г. е издаден на 17.06.2016 г. и е връчен на задълженото лице по електронен път на 20.06.2016 г. /л.43-46/. С него са приети изложенията в РД обстоятелства, направените фактически и правни изводи и основанията за тях. РА съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 от ДОПК. С оспорения РА на ревизираното дружество са определени задължения по ЗДДС в размер на 3 920.28 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 255.17 лв., а по ЗКПО е намалена декларираната от дружеството загуба за данъчен период 2009 г., като не са признати разходи в размер на 560 499.91 лв.

При ревизията е установено, че основната дейност на жалбоподателя през ревизираните периоди е проучване и добив на природен газ в континенталния шелф на Черно море, който е част от територията на Република България. [фирма] /С.А.Р.Л – О./ е търговско дружество, регистрирано във Великото Херцогство Л., с основна дейност: „Научни изследвания, технически и икономически проучвания, свързани с изследване, разработване и добив от петролни залежи, както и всяка дейност, свързана с използването на тези залежи или улесняването на това използване“. От 20.09.2001 г. дружеството е регистрирано за целите на данъчното облагане с място на стопанска дейност в Република България.

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното дружество е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ № Р-29002915010005-040-001/13.01.2016 г. (л.142-л.143). От ревизираното лице е изискано представяне на търговски и счетоводни документи относно ревизирания период, конкретно отчетени приходи и разходи за обекти „Г.“, „К.“ и „К.“. В отговор с писмо от 27.01.2016 г. са представени описанията в РД доказателства (л.152-160).

С Протокол № Р-29002915010005-П.-001/21.01.2016 г. към доказателствения материал по ревизионната преписка са приобщени доказателства, събрани при извършената предходна ревизия на [фирма] – Л. (л.95-л.96). От събраните доказателства от страна на органите по приходите е установено следното:

С Решение № 230 от 09.04.2001 г. на Министерския съвет /МС/ на Република България е предоставена концесия на дружествата [фирма] с ЕИК:[ЕИК] /понастоящем [фирма] – Л./ и [фирма] с ЕИК:[ЕИК] /понастоящем [фирма]/ за добив на подземно богатство по чл. 2, т. 3 от Закона за подземните богатства /ЗПБ/ - газ, от находище „Г.“ в континенталния шелф на Черно море. Срокът на концесията е 25 години, с право на продължение при условия и в срокове, определени в концесионния договор.

На 16.05.2001 г. е сключен Договор за концесия за разработване и добив на природен газ от „Г.“, Български шелф между Държавна агенция по енергетиката и енергийни ресурси, в качеството на концедент и „П.“ С.А.Р.Л. – Л. и [фирма], в качеството им на концесионери. Съгласно сключения договор, концесионерите са длъжни да осигурят капитал, ноу-хау, технологии и работна сила, необходими за извършване на дейностите по добив на газ. В тази връзка концесионерите са задължени да инвестират 49 000 000,00 щатски долара при разработване на газовото находище. Размерът на концесионното възнаграждение се определя, като процент от общия приход от добивните дейности по концесията, чрез прилагане на R-фактор скала за определяне процента концесионно възнаграждение.

Съгласно чл. 5, е определено дяловото участие на концесионерите – за „П.“ С.А.Р.Л. - 48 1/3 % и за [фирма] - 51 2/3 %. Самото дялово участие по силата на сключения договор представлява неделим процентен дял, който всеки концесионер притежава по всяко време на концесията и включва неговото право, за момента, върху добития и съхранен природен газ по концесията. Задължението на концесионерите да заплатят всички разходи и разноски, свързани с операциите по разработване и добив се определя пропорционално на неговото дялово участие към момента на плащането /чл. 14, т. 14.2. от договора/.

За целите на договора като оператор е определен „П.“ С.А.Р.Л. Оператор е един от концесионерите, назначен да извърши дейностите по операциите от името на концесионерите и в съответствие с чл. 8 от договора за концесия.

С Допълнително споразумение от 28.01.2010 г. към концесионния договор от 16.05.2001 г., страните са се договорили добива от газово поле „Г.“ да бъде спрян преди окончателното му изчерпване, считано от м. 02.2009 г. до м. 12.2009 г. С допълнителни споразумения добивът на природен газ е спиран съответно до 30.09.2010 г. и до 31.03.2011 г.

В хода както на първата, така и на повторната ревизия, е установено, че за ревизираните периоди от 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г. добивът на природен газ от газово поле „Г.“ е извършен само през м. Януари 2009 г. Този факт е установен от издадена от „М. Р.“ С.А.Р.Л (понастоящем [фирма] – Л.) Фактура № 40/02.02.2009 г. с данъчна основа в размер на 2 668 298.24 лв. и начислен ДДС в размер на 533 659.70 лв., с получател [фирма]. От страна на ревизиращите е констатирано, че „М. Р.“ С.А.Р.Л (понастоящем [фирма] – Л.) е издало фактури за продажба на природен газ на следните клиенти - [фирма] и [фирма].

Установено е още, че макар да не е оператор, [фирма] притежава дялово участие в размер на 51 % (2/3), поради което следва да издава фактури, отразяващи приходите от продажба на газ на Компанията, съгласно дяловото участие в общите продажби, документирани от оператора „М. Р.“ С.А.Р.Л (понастоящем [фирма] – Л.). В тази връзка от страна на ревизиращите органи е прието, че в „М. Р.“ С.А.Р.Л (понастоящем [фирма] – Л.) остават чисти приходи от продажби, съответстващи на дяловото участие на Компанията в Концесията, съгласно чл. 5 от Концесионния договор от 16.05.2001 г., а именно в размер на 48 % (1/3).

Този извод ревизиращите органи са обосновали с издадени от ревизираното дружество фактури за продажба на природен газ: Фактура № 40/02.02.2009 г. с данъчна основа 2 668 298.24 лв. и ДДС 533 659.70 лв. с получател [фирма] и Фактура № 75/30.12.2009 г. с получател [фирма] с данъчна основа 579.44 лв. и ДДС 115.89 лв.

Констатирано е, че [фирма] е издало на „М. Р.“ С.А.Р.Л (понастоящем [фирма] – Л.) Фактура № 31/02.02.2009 г. за стойност 1 378 709.70 лв. и начислен ДДС в размер 275 741.90 лв. и Фактура № 32/30.12.2009 г. за стойност 299.40 лв. и начислен ДДС в размер на 59.88 лв. Тези стойности са отразени в отчета за дохода за 2009 г. като нетни приходи от продажби – 1 379 000.00 лв.

За отчетените разходи е установено, че операторът по договора за концесия – [фирма] – Л. не е издавало фактури към не-оператора [фирма] до размера на поеманите разходи, пропорционално на притежаваното от това лице право, съгласно условията на концесията, а именно 51 % (2/3). Установено е, че и след спиране на добива на природен газ от газово поле „Г.“, операторът е извършвал разходи за поддръжка на находището, които са поети изцяло от ревизираното лице.

В хода на първата ревизия и във връзка с изпълнение на задължението на ревизираното лице – оператор по чл. 8 и чл. 5 от договора за концесия на [фирма] – Л. са връчени ИПДПОЗЛ изх. № Р-29002915001171-040-002/02.06.2015 г. и ИПДПОЗЛ изх. № 29002915001171-040-003/24.06.2015 г. С тях е изисквана информация относно спазването на разпределението на приходите и разходите, в съответствие с дяловото разпределение по чл. 5 от договора за концесия. От страна на ревизираното лице не е представено писмено становище, представено е Решение № 14737/14.11.2011 г. на ВАС, с което е отменен РА № [ЕГН]/11.03.2010 г. на свързаното лице [фирма] (с предишно наименование [фирма]). Органите по приходите са приели, че представеното решение се отнася за преобразуване на финансовия резултат с разходи за амортизации на нематериални дълготрайни активи – възмездно право на ползване и разходи за заплати и осигуровки на персонал, както и че е неотнормено към процесното искане и спорните обстоятелства.

С ИПДПОЗЛ изх. № Р-29002915001171-040-003/24.06.2015 г. от ревизираното дружество е изисквано писмено обяснение за отчетените разходи за основна дейност /Сметка 611.1 Г./ общо в размер на 2 480 851.38 лв. за 2009 г. и 1 134 594.66 лв. за 2010 г. Поискани са обяснения по каква причина същите са отчетени само от [фирма] – Л.. Изисквани са доказателства относно отчетения разход в размер на 659 650.38 лв.

по издадените от [фирма] и отразени в дебита по счетоводна сметка 611.1 Фактури № 0..033/02.12.2010 г., № 0..034/02.12.2010 г., № 0..035/08.12.2010 г. и № 0..036/30.12.2010 г.

В отговор е уточнено, че описаните разходи са отчетени от [фирма] – Л., тъй като представляват разходи, свързани със задължението на дружеството по концесионния договор да осъществява действия и да прави разходи във връзка с необходимото обслужване на своята част от общите съоръжения за концесия „Г.“, независимо от наличието или липсата на добив. След започването на добива от находища „К.“ и „К.“, ревизираното дружество е започнало самостоятелно да използва общите съоръжения от концесия „Г.“ за добива на концесии „К.“ и „К.“, тъй като е единственият титуляр по новите концесионни договори. Поради това е посочило, че счита, че разходът в размер на 689 696.26 лв. за необходим и присъщ разход в съответствие с разпоредбата на чл. 31, ал. 2 от Закон за собствеността и не припокрива нито един от вече направените разходи.

Представени са Договор от 01.11.2010 г., сключен между [фирма] и „М. Р.“ С.А.Р.Л, доклад за извършена експертна оценка за размера на наем на идеални части от дълготрайни материални активи /ДМА/, собственост на [фирма].

С ИПДПОТЛ изх. № Р-29002915001171-041-001/24.06.2015 г. от [фирма] е изискана информация за отчетените разходи във връзка с Договор за концесия от 16.05.2001 г. за разработване и добив на природен газ от газово поле „Г.“ за 2009 г. и 2010 г. Изискани са доказателства по коя счетоводна сметка са отразени разходите, както и хронологията на същата. В отговор [фирма] представя писмени обяснения и хронология на счетоводните сметки, по които са отразени разходите за газово поле „Г.“. Посочено е, че размерът на разходите за периода 2009 г. е 758 713.18 лв., а разходите за периода 2010 г. са в размер на 666 165.19 лв.

От страна на органите по приходите е прието, че от представените документи не става ясно по какъв начин са разпределени разходите между двамата концесионери по разработването, добива и поддръжката на газово поле „Г.“. Посочено е, че в отговор на ИПДПОЗЛ изх. № Р-29002915001171-040-003/24.06.2015 г. [фирма] – Л. споменава за своята част от общите съоръжения за концесия „Г.“, но не става ясно по какъв начин е определена тази част. Прието е, че ревизираното дружество не спазва задълженията си на оператор по концесията по отношение на разходите, но в същото време цената на наема на съоръженията по Договор за наем от 01.11.2010 г. е определена на база дяловото участие на „М. България“, което е в размер на 51 % (2/3).

I. Относно установените задължения по ЗДДС:

В хода на първата и повторната ревизия е установено, че ревизираното дружество е получател по фактури, издадени от дружества, посочени в табличен вид на л. 15-16 от РД, за които на основание чл. 69, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗДДС на [фирма] – Л. е приспаднало изискуемия от него данък за стоки или услуги, получени от регистрирани в Република България за целите на ЗДДС лица. Ревизираното дружество е ползвало право на приспадане на

данъчен кредит по фактури, осчетоводени в Сметки 611/1 „Газово находище Г.“, 611/11 „Компресорна станция“, 611 12 ГИС, 611/13 „Морски тръбопровод“, 611/14 „Сухоземен тръбопровод“ и 611/15 „Платформа“, които по своята същност представляват разходи по концесионен договор за находище „Г.“. Органите по приходите са посочили, че ако операторът не извършва префактуриране, то той би имал право на приспадане на данъчен кредит само за частта от получените доставки, съответстваща на неговия дял. В противен случай, според ревизиращите, съгласно нормата на чл. 127 от ЗДДС, операторът има задължение да прехвърли на дружеството- страна по договора, съответстващата на дяловото участие от полученото, като издаде фактура и начисли данък. Прието е, че в случая, съгласно договора за концесия, получатели на доставките са двете дружества – концесионери и всяко от тях има право на приспадане на данъчен кредит пропорционално на дяловото им участие в съвместната дейност. В тази връзка от страна на ревизиращите е прието, че частта от данъчния кредит, съответстваща на „Петрокелтик О.“ – Л., съгласно концесионния договор е в размер на 48.33 %.

За данъчен период м. 12.2009 г. е установено, че ревизираното лице е извършвало както облагаеми, така и освободени доставки. Този извод е обоснован с наличните доказателства за начислени лихви по предоставени заеми в размер на 2 174 400,51 лв., установени от приложени счетоводни регистри с отразена операция Дебит Сметка 226/Кредит сметка 721. Посочено е, че извършената освободена доставка по смисъла на чл. 46, ал. 1 от ЗДДС не е отразена в дневника за продажби и не е посочена в кл. 19 на справка-декларацията за периода м. 12.2009 г.

От страна на ревизиращите органи е посочено е, че текстът на чл. 73 от ЗДДС съдържа специални разпоредби касаещи приспадането на данък за стоки и услуги, които се използват от регистрирано лице, както за извършване на доставки, за които то има право на приспадане на данъчен кредит, така и по отношение на доставки и/или дейности, за които същото лице няма такова право. В тези случаи за регистрираното лице възниква право да приспадне частичен данъчен кредит, размерът на който се определя като сумата на данъчния кредит се умножи по коефициент, изчислен с точност до втория знак след десетичната запетая, получен като отношение между оборота от доставките, за които е налице правото на приспадане на данъчен кредит и оборота от всички извършени от лицето доставки и дейности.

Установено е, че за данъчен период м. 12.2009 г. е подадена Справка – декларация /СД/ №29000922981/13.01.2010 г., като в клетка 42 „ДДС с право на частичен данъчен кредит“ е отразена сумата от 7 049,28 лв. Към тази сума е добавена сумата от 1 662,46 лв., представляваща начислен ДДС по фактура №1-5615/04.12.2009 г., издадена от [фирма] за изпълнена одитна услуга. Предвид установеното, сумата на частичния данъчен кредит е променена на 8 711,74 лв. По реда на чл. 73 от ЗДДС е изчислен коефициент 0,55. ЗДДС. В резултат на така направените корекции с РА е редуциран размера на ползваното право на приспадане на данъчен кредит в размер на 3 920,28 лв.

II. Относно установените задължения по ЗКПО:

В хода на ревизията е установено, че за данъчен период 2009 г. е подадена годишна данъчна декларация /ГДД/ по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО, вх. № 2900И0000910/23.03.2010 г. с резултат 0,00 лв. данък за внасяне. Декларирани са 8 274 757,73 лв. приходи, 11 036 563,51 лв. разходи и счетоводен финансов резултат: „счетоводна загуба“ в размер на 2 761 805,78 лв. Счетоводният финансов резултат е преобразуван за данъчни цели в посока увеличение със сумата от 3 133 704,60 лв. и в посока намаление със сумата от 371 898,82 лв.

Посочено е, че от вписаните увеличения най-съществена е сумата от 2 900 140,35 лв., представляваща непризнати разходи за лихви при прилагане на режима на слаба капитализация /чл. 43, ал. 1 от ЗКПО/, а от намаленията сумата от 352 762,07 лв., представляваща приспадане на данъчна загуба от предходни години.

От страна на ревизиращите органи е констатирано, че за 2009 г. дружеството прилага Международните стандарти за финансови отчети /МСФО/.

Установено е още, че в изпълнение на концесионния договор за периода 2009 г. е осъществен добив от газово поле „Г.“, през календарните м. 01.2009 г. и м. 12.2009 г. В качеството си на оператор за продажбите на природен газ ревизираното лице е издало Фактура № 40/02.02.2009 г. на стойност 2 668 298,24 лв. на [фирма] и Фактура № 75/30.12.2009 г. на стойност 579,44 лв. на [фирма].

Прието е, че независимо, че фактическата продажбата на природния газ е осъществена в пълен обем от оператора, отчетените приходи от концесионерите съответстват на дяловото разпределение, уговорено чл. 5 от концесионния договор: за „П.“ С.А.Р.Л.- 48 1/3 % и за [фирма] - 51 2/3 %. В тази връзка вторият концесионер е издал на „М. Р.“ С.А.Р.Л. Фактура № 31/02.02.2009 г. на стойност 1 378 709,70 лв. и Фактура № 32/30.12.2009 г. на стойност 299,40 лв.

При преглед на водените счетоводни регистри е установено, че [фирма] - Л. е осчетоводил разходи по фактури, намерили отражение по счетоводни сметки: 611/1 Газово находище „Г.“, 611/11 „Компресорна станция“, 611/12 ГИС; 611/13 „Морски тръбопровод“, 611/14 „Сухоземен тръбопровод“ и 611/15 „Платформа“, отнасящи се за разходи по концесионен договор за находище „Г.“.

Осчетоводените разходи по цитираните сметки са общо в размер на 1 794 437,76 лв., от които по счетоводни сметки са отразени, както следва:

611/1 Находище „Г.“ в размер на 1 101 842,28 лв.

611/11 „Компресорна станция“ в размер на 436 736,72 лв.

611/12 ГИС в размер на 51 322,10 лв.
611/13 „Морски тръбопровод“ в размер на 128 370,90 лв.
611/14 „Сухоземен тръбопровод“ в размер на 1 100,00 лв.
611/15 „Платформа“ в размер на 75 065,76 лв.
Общо: 1 794 437,76 лв.

За отчитането на разходи е установено, че операторът по договорът за концесия - [фирма] - Л. не е издавал фактури към не-оператора [фирма] до размера на поеманите разходи, пропорционално на притежаваното от това лице право съгласно условията на концесията, а именно 51 2/3 %.

На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на [фирма]. В отговор на изготвеното ИПДПОЗЛ, изх. № П-29002916000102-040-01/13.01.2016 г. са представени описаните в РД писмени обяснения и счетоводни справки от страна на ревизираното лице.

От представените счетоводните регистри е установено, че 758 713,18 лв. са отчетени като преки разходи, представляващи себестойност на добитото количество газ по счетоводни сметки, както следва:
611/1 Находище „Г.“ в размер на 662 184,65 лв.
611/11 „Компресорна станция“ в размер на 86 244,19 лв.
611/12 ГИС в размер на 10 284,34 лв.
Общо: 758 713,18 лв.

Допълнително от ревизираното лице е изискана информация на каква база са отчитани и разпределяни разходите свързани с добив на природен газ. В отговор е дадено обяснение, че приходите се разпределят в съответствие с чл. 5 от концесионния договор, а разходите се начисляват текущо, като се дава предимство на съдържанието пред формата и се съблюдава икономическата изгода от извършването им. Пояснено е, че генерираните разходи за периода на спрян добив в размер на 1 283 190,59 лв. се отнасят към находища „К.“ и „К.“, където ревизираното лице е единствен концесионер и поради това икономическата изгода от извършването на разходите не може да бъде споделена с другия концесионер на находище „Г.“ - [фирма].

При така установеното фактическа обстановка, органите по приходите са приели, че разходите на ревизираното лице са отчитани в нарушение на счетоводните правила регламентирани с М. 18 „Приходи“ и чл. 4, ал. 1, т. 4 от Закона за счетоводството /ЗСч./, регламентиращ принципа на съпоставимост на приходите и разходите. Според ревизиращите органи, след като приходите са отчетени в пропорционално отношение, съобразно клаузата на чл. 5 от концесионния договор, то същото следва да важи и за отчетените разходи.

В резултат на направените изчисления от всички реализирани разходи от двата концесионера за добив на природен газ в размер на 2 553 150,94 лв., за целите на данъчното облагане с корпоративен данък, са признати 1 233 937,85 лв. разходи, съответстващи на дяловото участие в размер на 48,33 %.

На основание чл. 78 от ЗКПО, счетоводния финансов резултат за периода 2009 г. е увеличен със сумата от 560 499,91 лв. /разликата между отчетените разходи и определените съобразно дяловото участие/. Предвид обстоятелството, че е налице данъчна загуба, формирана от предходни години, с РА не са определени допълнителни задължения за корпоративен данък.

Недоволен от издадения му ревизионен акт, жалбоподателят го е оспорил по административен ред и с Решение № 1583/12.09.2016 г. на Директор на дирекция ОДОП-гр.С. при ЦУ на НАП, обжалваният РА е потвърден в оспорената част. Дружеството-жалбоподател оспорва РА именно в частта, потвърдена с решението на Директор на Дирекция ОДОП.

В хода на съдебното производство по административно дело № 10204/2016 г. по описа на АССГ е допусната съдебно-счетоводна експертиза, с вещо лице С. А. М., която е дала заключение по следните задачи:

1. Отразени ли са в счетоводството на дружеството – жалбоподател, дейности от концесии за добив на природен газ за находища „К.“ и „К.“ за 2009 г., за 2010 г., в това число и активи, пасиви и др.? В кои счетоводни сметки са отразени?;
2. За находище „Г.“ за 2009 г. и за 2010 г. какви разходи са отчетени от другия концесионер?;
3. Какъв е размерът на разходите на жалбоподателя, извършени във връзка с газово поле „Г.“?;

В хода на съдебното производство по административно дело № 10204/2016 г. по описа на АССГ е допусната допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, с вещо лице М. Б. Я., която е дала заключение по следните задачи:

1. Какви са разходите по години 2009 г., 2010 г. отчетени от двете дружества за дейностите от концесията за добив на природен газ от находище „Г.“ от: [фирма] – Л. /предходни наименования [фирма] – Л., [фирма] с ЕИК:[ЕИК] и „Петрокелтик България“ с ЕИК:[ЕИК]/ [фирма]/ [фирма]? Спазен ли е % на разпределение, съгласно чл. 5 от договора за концесия? Да бъдат представени в табличен вид?;
2. Какви са разходите по вид и стойност за находища „К.“ и „К.“? Правилно ли са изчислени разходите за ползване на съоръженията от находище „Г.“, в периода, в който не е експлоатирано находище „Г.“, съгласно Договор от 01.11.2010 г.?
3. В табличен вид да бъдат представени разходите по години от [фирма] – Л., ЕИК:[ЕИК] и „Петрокелтик България“, ЕИК:[ЕИК] по обекти (находища) и общо. Да се провери правилно ли са разпределени съгласно дяловото участие на концесионерите?;
4. Ако се установи различие с осчетоводеното и декларираното от двете дружества да се извърши преизчисление и да бъде определена данъчната основа за 2009 г, 2010 г. в зависимост от ново установените суми за разходите на жалбоподателя?

В хода на съдебното производство по административно дело № 10204/2016 г. по описа на АССГ е допусната допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, с вещо лице П. Д. К., която е дала заключение по следните задачи:

1. Извършвани ли са разходи за проучване на находища „К.“ и „К.“ през 2009 г. и как намират тези разходи отражение в счетоводството на дружеството?;
2. Да се провери дали има и други съпроводителни документи или справки, от които да се изведе информация за аналитичността на правените разходи за находища „К.“ и „К.“?;
3. Същите съответстват ли на общите стойности, намерили отражение в счетоводството?

Към доказателствения материал по адм. дело № 10204/2016 г. са приобщени като писмени доказателства: От страна на ответника в производството с молба от 10.05.2017 г. писмени доказателства /л.186-193, л.239 – преписка по първоначална ревизия, обособена в 4 тома; л.245-269 относно КЕП на органи по приходите;/; от страна на жалбоподателя с писмена молба от 01.11.2017 г. /л.276-320, л.475—615, л.664-668/,
От трето неучастващо по делото лице – Министерство на енергетиката /л.342-348, л. 352-465, л. 470/.

В хода на съдебното производство по административно дело № 10204/2016 г. е разпитан в качеството на свидетели – М. А. и А. Г. Г..

Видно от показанията на свидетеля А. , изпълняващ функции на главен оператор по добив на газ и на свидетелката Г. , - административен секретар в [фирма] – Л., които съдят кредитира като последователни и непротиворечиви, през м. февруари 2009 г. дружеството- жалбоподател е спряло добива от находище „Г.“ и е извършвало единствено проучвания и сондажи на други места в блок „Г.“. Тези проучвания са осъществявани самостоятелно и без участието на [фирма]. В резултат от проучванията и сондажите са открити и обособени две нови находища - „К.“ и „К.“, на които впоследствие дружеството-жалбоподател става единствен концесионер. Свидетелят А. е категоричен, че след сондажите е започнала подготовка на писмената документация, подадено е искане за откритие на двете находища на газ, извършено е проектиране на техническата част и подготовка за свързване на новооткритите находища „К.“ и „К.“. Към всички тези дейности дружеството [фирма] не е имало отношение и те са извършвани само от [фирма] - Л.. Г. заявява пред съда, че през 2008 г. дружеството е започнало да извършва проучвания на блок „Г.“ за природни богатства. Направени са три сондажа през 2008 г. и един през 2009 г. От четирите сондажа са образувани две формации - находищата „К.“ и „К.“. В проучването на двете находища [фирма] няма никакво участие. Проучването на двете находища е извършвано единствено от [фирма] - Л. и получената впоследствие концесия е с единствен концесионер.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните

правни изводи:

В хода на настоящото съдебно производство се установи, че в случая ревизията се явява повторна в изпълнение на отменителното Решение № 1770/23.11.2015 г., издадено от Директора на дирекция ОДОП, ЦУ на НАП [населено място], с което е отменен предходно съставеният РА № Р-29002915001171-091-001/03.09.2015 г. В този смисъл следва да се има предвид, че при повторната ревизия не започва нова такава, а се възстановява висящността на производството по отменения РА. Аргумент в тази подкрепа може да бъде извлечен от нормата на чл.155, ал.6 ДОПК, съгласно която производството по издаване на новия акт започва от първото незаконосъобразно действие, послужило за отмяната на акта. С оглед на това ревизионното производство започва от първата заповед за възлагане на ревизия като производството е висящо до влизане в сила на постановления РА. Втората заповед за възлагане на ревизия по чл.155, ал.6 ДОПК не променя обстоятелството, че производството е висящо.

Съобразявайки горните факти, при извършената от съда служебна проверка относно материалната компетентност на органите, постановили оспорения ревизионен акт, се установи, че същият е издаден в съответствие с § 35 от ПЗР на ЗИД на ДОПК /в сила от 01.01.2013 г./.

Ревизионното производство е започнало преди изменението на ДОПК с ДВ, бр.82 от 2012 г., в сила от 01.01.2013 г. В оспорения пред съда РА № Р-29002915010005-091-001/17.06.2016 г. изрично е записано, че същият е издаден на основание чл.119, ал.2 ДОПК от Ю. И. В. – Началник сектор и Р. Е. К. на длъжност главен инспектор по приходите. Заповедта за възлагане на ревизия е издадена на от Ю. И. В. – Началник сектор „Ревизии и проверки“, отдел „Контрол“ в ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“, [населено място]. Същата е определена да издава заповеди за възлагане на ревизии по чл. 113 от ДОПК, да издава резолюции за извършване на проверки, съгласно Заповед № ГДО-224#3/28.12.2012 г. на Директор на ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“, издадена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 11, ал. 3 вр. с ал. 1, т. 4 от ЗНАП (л.163, адм. дело № 10204/2016 г.). Съгласно чл.118, ал. 1 от ДОПК установяването на задълженията за данъци се извършва с РА от органите по приходите по чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите. Ревизионното производство се образува с издаването на ЗВР, а правомощията на орган по възлагане на ревизия по чл. 112, ал. 2 от ДОПК, възникват въз основа на изрично оправомощаване от Директора на компетентната териториална дирекция, което е доказано по делото.

По тези съображения, съдът намира, че ревизионното производство е законосъобразно образувано, предвид издаването на ЗВР от компетентен орган по смисъла на чл. 112, ал. 2 от ДОПК. Предвид компетентността на конкретния орган по приходите да възлага ревизии, която е безспорно доказана по делото, следва, че и заповедта също е издадена от компетентен

орган. ЗВР има предвиденото по чл.113, ал. 1 от ДОПК съдържание. Връчена е по електронен път

РД съдържа подробни правни и фактически основания, както и опис на доказателствата към него, съответни на изискванията по чл.117, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК за срока на издаването и съдържанието му. РД е връчен по електронен път на ревизираното лице на 31.05.2016 г., а именно в определения в закона тридневен срок от издаването му, съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 4 от ДОПК.

РА отговаря на изискванията за съдържание по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, предвид препращането към мотивите на РД изцяло, издаден е в срока по чл. 119, ал. 3 от същия кодекс, като е съобразен срокът за подаване на възражение срещу РД по чл.117, ал.5 ДОПК от връчване на РД.

РД и РА са издадени от компетентни органи, такива на които е възложено извършването на ревизията, по силата на което са компетентни по издаването на РД, както и по силата на изричното оправомощаване за издаването на РА, извършено от компетентен орган. РА е издаден от орган по приходите, определен на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК вр. чл. 11, ал.3 вр. ал. 1, т. 4 от ЗНАП, доказано с представената по делото заповед (л.163).

Съдът констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели. Във връзка с това и с оглед разпоредбата на чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗЕДЕП, по делото са представени на хартиен и електронен носител заверени копия на електронни съобщения за издаването на КЕП на служителите, подписали електронни документи, издадени във връзка с приключилото ревизионно производство № Р29002915010005-091-001/17.06.2016 г. спрямо [фирма] - Л.. Всички актове в ревизионното производство – ЗВР, Заповеди за изменение на ревизионното производство, РД и РА са издадени от органи по приходите, които са притежавали квалифициран електронен подпис.

Настоящият съдебен състав, при липса на оспорване на електронните подписи върху ревизионния акт и въз основа на представените доказателства, респ. служебна проверка в публичния регистър <https://www.b-trust.org>, счита че РА е подписан от възложителя и ръководителя на ревизията и не е нищожен.

В процедурата по извършване на повторната ревизия не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, доказателствата са събрани по предвидени в ДОПК способи - чрез ИПДПОЗЛ, приобщени са по съответния ред, регламентиран в закона и доказателствата, събрани в хода на предходното ревизионно производство, мотивите изцяло са основани на преценката по реда на чл. 37, ал. 4 от ДОПК на събраните в хода на ревизията писмени доказателства за установени положителни факти, спазени са задължителните указания, съдържащи се в отменителното Решение № 1770/23.11.2015 г. на Директор на дирекция ОДОП, ЦУ на НАП [населено

място]. Видно от мотивите на издадените РА и РД, е че е изцяло изпълнено изискването по чл. 115, ал. 2 от ДОПК ревизиращите органи да установят всички факти, от значение за резултатите от ревизията и непосредствено да се запознаят с всички доказателства, респективно с указанията на отменителното решение.

Изложеното обосновава извода на съда, че обжалваният РА е валиден административен акт и не са налице основания за обявяването му за нищожен. Ревизиращите органи са изпълнили дадените с отменителното решение указания, като са събрали съответните доказателства и са извършили съответните действия по събирането им.

Не са допуснати нарушения на изискванията за форма при издаването на актовете, като са спазени изискванията за съдържание съответно по чл. 113, ал. 1 от ДОПК за издадената ЗВР, по чл. 117, ал. 2 от ДОПК за РД и по чл. 120, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК за РА.

Актовете на органите по приходите са връчвани на ревизираното лице и същото е могло своевременно да защити правата си като представи доказателства. Предвид на изложеното, не са допуснати нарушения на изискванията за компетентност, съдържание, форма и процесуални правила при издаването на РА.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав приема, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентен орган с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма и е постановено в рамките на преклузивния срок по чл. 109 от ДОПК.

I. Относно установените задължения по ЗДДС:

II.

Не се спори между страните, че през данъчен период м. Декември 2009 г., ревизираното дружество е извършило, както облагаеми, така и освободени доставки, както и че е получател на доставки по смисъла на чл. 11, ал. 2 вр. чл.68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Не се спори и относно реалното изпълнение на доставките. По делото не се спори и че, на същото са начислени лихви по предоставени заеми в размер на 2 174 400.51 лв. Не се спори от страните, че извършената освободена доставка не е отразена в Дневник за продажби, конкретно в клетка 19 на Справка-декларация за периода м. 12/2009 г.

В конкретния случай спорът между страните се свежда до въпроса следва ли ревизираното дружество да извърши префактуриране на вече получени стоки и услуги към своя партньор по сключения договор за концесия, пропорционално и как следва да се определи данъчното събитие по смисъла на чл. 25 от ЗДДС.

Безспорно, както в хода на първоначалната, така и в хода на повторната

ревизия е установено, че получените стоки и услуги подлежат на използване така, както са получени, в пълен обем за извършване на независимата икономическа дейност, а именно в рамките на проекта за добив на газ.

Спорът между страните е изцяло материалноправен относно правото на приспадане на частичен данъчен кредит по чл. 73 от ЗДДС.

По силата на чл. 73, ал.1 от ЗДДС, регистрирано лице има право на приспадане на частичен данъчен кредит по отношение на данъка за стоки или услуги, които се използват, както за извършване на доставки, за които лицето има право на приспадане на данъчен кредит, така и за доставки или дейности, за които лицето няма такова право. Последните са уредени в чл. 70, ал. 1 от ЗДДС. Конкретно приходните органи се позовават на извършването на освободени доставки по чл. 70, ал. 1, вр. чл.46, ал.1, т. 1 от ЗДДС – доставки на финансови услуги (одитна услуга).

Нормата на чл. 73, ал. 2 от ЗДДС определя, че размерът на частичния данъчен кредит се определя, като сумата на данъчния кредит се умножи по коефициент, изчислен с точност до втория знак след десетичната запетая, получен като отношение между оборота, отнасящ се за доставките, за които лицето има право на приспадане на данъчен кредит, и оборота, отнасящ се за всички извършвани от лицето доставки и дейности.

Жалбоподателят счита, че неправилно органите по приходите са приели, че дружеството има право само и единствено на частичен данъчен кредит по извършената покупка на одитна услуга от [фирма], декларирана в Справка-декларация за м. Декември 2009 г. Ревизираното лице оспорва констатацията на ревизиращите органи, че за ревизирания период е извършвало освободени доставки, поради това, че спорната доставка на услуга е посочена в клетка 19 на подадената справка-декларация. Твърди се, че дружеството е само и единствено получател на такива покупки и в тази връзка следва да му бъде признато право на пълен данъчен кредит по разглежданата покупка на услуга.

Съдът намира, че органите по приходите не са направили обстоен и цялостен анализ във връзка с приложението на чл. 73 вр. чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. В тази връзка съдът съобрази, че процесната фактура е издадена на името на ревизираното дружество, в качеството му на получател на съответната услуга. Безспорно от събраните писмени доказателства, включително и от съдебно-счетоводните експертизи се установява, че извършената услуга е свързана с извършената от дружеството-жалбоподател дейност, противно на доводите на органите по приходите. Безспорно е, че ревизираното лице не е реализирало приходи от лихви по заеми по смисъла на чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. В тази връзка РА в тази част следва да бъде отменен като неправилен и законосъобразен.

II. Относно установените задължения по ЗКПО:

От събраните както в хода на ревизията, както и в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства се установява, че извършените от дружеството-жалбоподател разходи не са свързани с находище „Г.“, както и че са поети изцяло от него.

Съдът намира за неправилен изводът на органите по приходите, че съгласно сключения договор за концесия, за всеки един от концесионерите възниква задължението да заплатят всички разходи и разноси, свързани с операциите по разработване и добив се определя пропорционално на неговото дялово участие към момента на плащането. Обстоятелството, че с концесионния договор е възприето дялово разпределение между двамата концесионери, не означава, че между тях се разпределя съобразно дяловете им и правото на ползване. Още повече, както се установява от доказателствата по делото, че учредяването правото на ползване е само за концесионера „Петрокелтик О. - Л.“. Отделно от това, съдът съобрази, че [фирма] е предоставило на ревизираното дружество правото самостоятелно да използва газопровода от находище „Г.“ до П. и обслужващите го съоръжения. Съгласно сключения договор и по-конкретно чл. 3.2 от същия, всички разноси за поддръжка, ремонт, застраховка и консумативи, свързани с използването на газопровода от находище „Г.“ и П. и обслужващите го съоръжения са за сметка на „Петрокелтик О. - Л.“.

Видно от приложеното по делото Разрешение от 19.12.2017 г., издадено на [фирма] - Л. (с предишно наименование [фирма] - Л.) за проучване на подземни богатства по чл. 2, т. 3 от Закона за подземните богатства, същото е издадено единствено на жалбоподателя. От Договор за търсене и проучване на нефт и газ в БЛОК „Г.“, сключен на 04.02.2008 г. между Министъра на околната среда и водите и [фирма] - Л. (с предишно наименование [фирма] - Л.) се установява, че жалбоподателят изпълнява самостоятелно дейност за търсене и проучване на нефт и газ на територията на Блок „Г.“. На него е издадено и Удостоверение за търговско откритие № 0414/03.11.2009 г., на Министъра на околната среда и водите за открито находище „К.“ и Удостоверение за търговско откритие № 0423/22.03.2010 г., за открито находище „К.“.

Предвид изложеното, съдът намира, че в хода на съдебното производство безспорно се установи, че единствено ревизираното дружество е концесионер на находища „К.“ и „К.“. [фирма] не е концесионер на цитираните находища. От приетите по делото ССЧЕ, и по-конкретно от допълнителните ССЧЕ на ВЛ К. и Я. се установи, че за периода от м.02.2009 г. до м. 12.2009 г. не е извършен добив от находище „Г.“. По времето на спрения добив от страна на жалбоподателя са осъществени разходи относно предстоящия добив от находища „К.“ и „К.“. Същите са осчетоводени в група 611"Разходи за основна дейност", откъдето се проследява разпределението на извършваните разходи за проучване на посочените находища. За времето на спряен добив на находище Г. сторените разходи са отчетени по аналитичните сметки на това

находище „Г.“, но същите са по своя характер са извършени с оглед на предстоящия добив от находищата, където Петрокелтик О. е единствен концесионер. Добив от находище „Г.“ за 2009 г. има единствено през м. Януари 2009 г. и м. Декември 2009 г. За времето на спрян добив - от м. Февруари 2009 г. до м. Ноември 2009 г. и цялата 2010 г., оперативните разходи, които са отчетени по аналитичните сметки на находище „Г.“, са разходи, извършени с оглед на предстоящия добив от находища К. и К., където [фирма] е единствен концесионер. Договорите за експлоатация на находища „К.“ и „К.“, където [фирма] - Л. е единствен концесионер са обнародвани в ДВ от 20.08.2010 г. и съответно от 12.10.2010 г. Поради това обстоятелство -, че добивът от находище „Г.“ е изцяло спрян през 2010 г., направените разходи за разработването на две нови находища по които [фирма] - Л. е единствен концесионер, за 2010 г. не следва да се преразпределят разходи. Или, за времето на спрян добив - от м. Февруари 2009 г. до м. Ноември 2009 г. и цялата 2010 г., оперативните разходи, които са отчетени по аналитичните сметки на находище „Г.“, са разходи, извършени с оглед на предстоящия добив от находища К. и К., където [фирма] е единствен концесионер.

От представените други съпроводителни документи се установява, че разходите за основна дейност от находища К. и К. са заведени по разходни сметки с номера съответно:

Находище „К.“ - 611.56 и са отчетени разходи за такси и за възстановяване на околната среда

Находище „К.“ - 611.57 и са отчетени разходи за такси и за възстановяване на околната среда.

Оперативни разходи за находища „К. и Каликра“ - 611.58, в нея са отчетени разходи за агентски услуги, наем, морска прогноза за времето. През 2010 г. са направени и инвестиционни разходи за двете находища, отнесени по дебита на сч.сметка 613 - Разходи за бъдещи периоди - съгласно Справка в Приложение 5 общо в размер на 85 425 593,92 лева. От второто допълнително заключение на ССЧЕ се установява и че за целите на вътрешна отчетност в дружеството - жалбоподател е изготвяна разбивка на разходите по видове, чиито стойности съответстват на взетите счетоводни записвания по счетоводна сметка 611 Разходи за основна дейност, по която сметка е приключвана всяка от счетоводните сметки от група 60 „Разходи по икономически елементи“. Налице е съответствие между сторените разходи и отчетения общ такъв по време на спрения добив. Посочени са поименно сторените от [фирма] – Л. през 2009 г. разходи.

Предвид изложеното, съдът прима, че така извършените разходи в размер на 560 499.91 лв., противно на доводите на органите по приходите, не са свързани със съвместната експлоатационна дейност на находище „Г.“, а са осъществени във връзка със самостоятелната дейност на ревизираното дружество относно находища „К.“ и „К.“, находящи се в блок „Г.“.

Съгласно разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от Закон за подземните богатства (ЗПБ) – „В случай, че на титуляря на разрешение за търсене и проучване или за проучване бъде предоставена концесия за добив при условията на чл. 29, ал. 1, разходите за търсене и проучване или за проучване, с изключение на тези по чл. 59 и чл. 60, ал. 1, се признават за фактически разходи“. А, съгласно ал. 2 на същата разпоредба – „Разходите за разработка на находището за добив се признават за фактически разходи“. Както се посочи по-горе, съгласно практиката на ВАС по административно дело № 1637/2011 г., сключването на концесионен договор, по силата, на който са избрани двама концесионери, няма за последица възникване на съвместна дейност на двете дружества – концесионери, респективно автоматично преразпределяне на всеки един разход в процентно съотношение. Безспорно по делото липсват категорични доказателства да е сключен договор по чл. 357 от ЗЗД, респективно такова дружество за съвместна дейност не е създадено по силата на сключения концесионен договор, по силата на който са избрани двама концесионери. Безспорно е, че дружеството-жалбоподател спазва и международните счетоводни стандарти, същото е лоялно и коректно към българската данъчна система. Тези обстоятелства са установени и от втората ССЧЕ, вещото лице установява като единствен концесионер ревизираното дружество и следователно не следва да се преразпределят разходи.

Предвид изложеното, съдът намира, че процесните разходи в размер 560 499.91 лв. не са свързани със съвместната дейност по експлоатация на находище „Г.“, а са направени и отчетени във връзка със самостоятелната дейност, която жалбоподателят осъществява през 2009 г. на находища „К.“ и „К.“, находящи се в блок „Г.“. Поради което не е налице фактическо и правно основание за извършване на процентно преразпределяне на отчетените разходи за 2009 г. и данъчно преобразуване със сумата 560 499.91 лв. по реда на чл. 78 от ЗКПО.

Според текста на чл. 64, ал. 1 от Закона за подземните богатства, разходите за търсене и проучване се признават за фактически разходи на титуляря на разрешението за търсене и проучване.

Както бе посочено по-горе, от доказателствата по делото се установява, че дружеството-жалбоподател е титуляр на Разрешение от 19.12.2017 г. за проучване на подземни богатства. В този смисъл направените разходи за периода на спрян добив от находище „Г.“, свързани с проучвания и откриване на находища „К.“ и „К.“, следва да бъдат признати като фактически разходи единствено на [фирма] - Л.. В тази връзка съдът съобрази формираната съдебна практика на ВАС по отношение на същия договор за концесия, но за предходни данъчни периоди - Решение № 14737 от 14.11.2011 г. на ВАС по адм. дело № 1637/2011 г. В същото съдът приема, че сключването на концесионен договор, по силата на който са избрани двама концесионери, няма за последица възникване на съвместна дейност на двамата концесионери и автоматично преразпределяне на всеки един разход в процентно съотношение. Такава съвместна дейност може да възникне

единствено при сключен договор по чл. 357 от ЗЗД, какъвто в случая не е налице между [фирма] - Л. и [фирма].

Тъй като за 2009 г. няма неотчетени приходи и неотчетени разходи от [фирма] - Л., съдът намира, че не е изпълнена хипотезата на чл. 78 от ЗКПО за данъчно преобразуване на финансовия резултат за 2009 г. със сумата 560 499.91 лв.

При така установеното РА и в тази му част следва да бъде отменен , като незаконосъобразен.

Изходът на спора определя като основателна заявената от жалбоподателя претенция за заплащане на разноски по делото. Предвид изричните указания на касационната инстанция, съдът дължи произнасяне по този въпрос на основание разпоредбата на чл. 226, ал. 3 от АПК. Преди всичко следва да се посочи, че жалбоподателят с депозираната жалба е отправил искане за присъждане на разноски и адвокатско възнаграждение. В последните проведени открити съдебни заседания по административно дело № 10204/2016 г. по описа на АССГ, не са представени доказателства за размер на претендираното адвокатско възнаграждение, не е представен списък на претендираните разноски. За първи път такъв списък и доказателства за заплатен адвокатски хонорар е представен пред ВАС във връзка с административно дело № 7986/2020 г. (л.31-33). В хода на настоящето съдебно производство, от страна на жалбоподателя се претендират сторените разноски по административно дело № 10204/2016 г. по описа на АССГ и административно дело № 7986/2020 г. по описа на ВАС, не е представен списък с разноски по настоящето съдебно производство.

В развилото се съдебно производство пред ВАС от страна на ответника е отправено възражение относно размера на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като съобрази материалния интерес по делото, продължителността на производството, проведените многократни съдебни заседания, извършването на три експертизи, събиране на множество писмени и гласни доказателства, както и разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/09.07.2004 г., според която минималния размер на адвокатското възнаграждение възлиза на 8 176 лв., намира същото за неоснователно.

Ето защо, с оглед общия материален интерес 564 675,36 лв. /ДДС – главница в размер на 3 920.28 лв. и лихва в размер на 255.17 лв. и ЗКПО – размер 560 499.91 лв./, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 22240 лева, от които :

- 1 100 лв. - съдебно-деловодни разноски за заплатена държавна такса и депозит за ССЧЕ пред АССГ по адм. дело № 10604/2016 г.;

- 19 440 лв. - заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство;

- 1 700 лв. - държавна такса пред ВАС по адм. дело № 7986/2020 г.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, I-во отделение, 18-ти състав на основание чл. 160 от ДОПК,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-29002915010005-091-001/17.06.2016 г., издаден от органи по приходите, в частта потвърдена с Решение № 1583/12.09.2016 г., издадено от Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика", Централно управление на Национална агенция по приходите, [населено място], относно определени задължения по ЗДДС в размер на 3 920.28 лв. и лихви за забава в размер на 255.17 лв. за данъчен период м. Декември 2009 г., както и в частта на извършеното намаление на декларираната данъчна печалба по ЗКПО за данъчен период м. Декември 2009 г.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите-Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място] при ЦУ на НАП да заплати на [фирма] - Л., ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], представлявано от Д. Н. Х., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 5, офис 7, сумата в размер на 22240 лева / двадесет и две хиляди двеста и четиридесет лева./, представляваща съдебно-деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: